

Zdeňka Veselá se narodila 14. 12. 1952 v Brně, kde strávila celé své dětství. Vyrůstala ve čtvrti Horní Heršpice. Jako většina dětí této doby chodila do jiskřiček a později vstoupila do pionýra.

Uvolnění v šedesátých letech pocítila na vlastní kůži. Vzpomíná, jak se z rádia linuly skladby zahraničních kapel, například hity skupiny The Beatles. Její bratr si dokonce se svými kamarády založil vlastní hudební kapelu a po městě se tak rozléhaly jejich písně, aniž by se mladíci dostali do maléru.

Její matka pracovala v Československém rozhlasu v Brně, kde se seznámila například s Věrou Kunderovou a později i s jejím manželem. Zdeňka vzpomíná, že s Milanem Kunderou jako malá hrávala tenis a on jí i přes její mladý věk vykal.

Invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa zažila Zdeňka Veselá ve svých 15 letech. Její matka byla díky své pracovní pozici o invazi informována jako jedna z prvních a okamžitě varovala své děti. I přes její zákaz se ráno obě děti vypravily z domu, a tak na vlastní oči uviděly zděšené obyvatele, kteří se slzami pozorovali nekonečnou linii jedoucích tanků a pochodujících vojáků. Jejich matka se domů vrátila po dvou dnech, během kterých je nemohla kvůli bezpečnosti kontaktovat. Její zdravotní stav se zhoršoval a do roka po okupaci zemřela na akutní leukémii.

V roce 1973 odjela Zdeňka studovat vysokou školu do Olomouce. Zde se věnovala matematice a výtvarné výchově. Studium dokončila v roce 1979.

Zanedlouho se odstěhovala do Prahy se svým nově narozeným synem. Hledala zde práci jako učitelka na střední škole. Naštěstí brzy našla místo na Gymnáziu Oty Pavla. Nejdříve zde pracovala pouze jako záskok za učitelku matematiky, která v té době odešla na mateřskou dovolenou. Na radotínském gymnáziu se od začátku cítila velmi vítaná. V období normalizace sem docházely děti z okolí, mezi kterými se vyskytovalo mnoho žáků z velmi politicky angažovaných rodin. Například i potomci osobností, které se v roce 1977 podepsaly pod myšlenky Charty 77.

Strávila zde dva roky, než sama odešla na mateřskou dovolenou. Když se chtěla do školy vrátit, její dosavadní pozici opět vykonávala profesorka, kterou předtím nahrazovala, a tak si Zdeňka Veselá musela najít jiné zaměstnání. Strávila tedy tři roky na základní škole v Třebotově, ale poté místo opustila a začala pracovat v cementárně. Nicméně mimo školství nepracovala příliš dlouho. V roce 1988 totiž dostala nabídku, zda by neměla zájem vrátit se zpět na Gymnázium Oty Pavla. Na pozici profesorky matematiky a výtvarné výchovy nastoupila okamžitě.

Během působení na gymnáziu se setkala s množstvím studentů, kteří mimo školu bojovali proti komunistickému režimu. O přestávkách slýchávala studenty plánovat různé vzpory a protesty, ale před žáky se snažila zachovat neutrální postoj. V profesorském sboru si nicméně našla opravdové přátele, před kterými se nebála vyjádřit svůj názor. Vzpomíná například na výročí Velké říjnové socialistické revoluce, kdy se skupina profesorů gymnázia sešla v hospodě. Všichni se smáli, když učitelé ruštiny s přehnanou hrdostí přednášeli nevhodné ruské básničky.

Škola takto fungovala až do Sametové revoluce, během které se projevila odvaha a odhodlání nejen studentů, ale i většiny učitelského sboru. Když protestující studenti požádali vedení školy o vyhlášení oficiální stávky, Zdeňka Veselá se přidala ke skupině profesorů, kteří tuto žádost podpořili. Program následujícího týdne byl naplněn tvorbou plakátů na demonstrace, sdílením informací z centra a diskutováním o politickém dění. I přes zákaz městského úřadu vedení vyvěsilo z okna českou vlajku a odmítlo ji sundat. Rozhodnutí školy podpořili i rodiče studentů, kteří na třídních schůzkách symbolicky povstali a zatleskali učitelskému sboru.

Od té doby se sice na škole mnohé změnilo, ale paní profesorka Zdeňka Veselá své místo neopustila. Dodnes vyučuje na našem gymnáziu hodiny matematiky a výtvarné výchovy, které jsou díky ní plně pozitivní nálady.